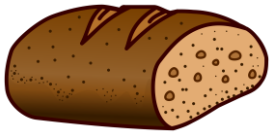

LÁ THƯ MỤC VỤ

Về Việt Nam tôi chưa bao giờ dám chạy xe dù là xe gắn máy hay xe hơi vì dân Việt chạy xe ẩu đã đành mà người đi đường cũng ẩu không kém. Chính vì vậy mà con số tai nạn giao thông tại Việt Nam cao nhất thế giới.

Mấy năm gần đây đường xá đã làm lại khá tốt và mở rộng ra nhiều, nhưng khi phải 'tham gia giao thông' vẫn là một cơn ác mộng, dù ngồi trên xe hơi hay ngồi trên yên xe gắn máy. Ý thức kỷ luật của Người Việt rất kém. Những ký hiệu chỉ đường như đèn xanh, đèn đỏ hầu như chỉ cho có đối với các tài xế. Đèn vừa đỏ người ta vẫn cố phóng đi thật nhanh cho kịp vài tích tắc trước khi dòng xe bên kia tràn vào đường. Tệ nhất là những vòng xoay được làm để tránh kẹt xe thì lại càng làm cho xe kẹt không nhúc nhích được. Không bên nào chịu nhường đường cho bên nào cả. Tất cả các loại xe đều cố đưa đầu xe mình vào để chiếm đường vì các vòng xoay này không có ký hiệu nhường đường.

Nói đến ký hiệu giao thông ở Việt Nam là một ngàn lẻ một chuyện cười ra nước mắt, vì những người làm các ký hiệu đó chẳng theo tiêu chuẩn nào cả mà nghĩ sao làm vậy. Chỗ cần phải có ký hiệu thì không đặt, chỗ không cần thì lại đặt. Ký hiệu phải đặt chỗ này thì lại đặt chỗ khác. Đường cao tốc mấy chục cây số không có lối ra nên tài xế phải chạy hết đường cao tốc rồi tìm cách vòng lại để tìm đường về nhà. Dân chúng ở hai bên đường cao tốc muốn qua bên kia không có hầm cho người đi bộ nên phải băng qua đường cao tốc mà đi. Đó là hậu quả của 'quan trí' thấp. Theo Nguyễn Hưng Quốc thì các quan chức của Việt Nam không ngu mà dốt. Vì nếu ngu thì họ đã không leo được lên tới đỉnh cao quyền lực, nhưng từ trên xuống dưới đều dốt. Cứ nghe các tuyên bố của các quan lớn nhỏ trên phương tiện truyền thông thì rõ, nhất là ông thủ tướng Cờ Mờ Lờ Vờ. Nhưng cũng chính vì dốt nên hóa ngu. Mà vừa dốt vừa ngu khi có quyền lực trong tay thì là một đại họa cho đất nước.

Ký hiệu chẳng những cần cho giao thông, nhưng cũng cần cho đời sống của chúng ta nữa. Trong thời đại kỹ thuật số, trong các điện thoại thông minh có biết bao nhiêu ký hiệu để diễn tả ý nghĩ và cảm xúc mà không cần phải viết lên. Chỉ cần chạm cái nút 'icon' là đủ mọi ký hiệu hiện ra cho chúng ta gởi đi. Thí dụ thay vì nói 'I love you' thì chỉ cần nhấn hình trái tim là xong. Hay muốn chọc cười thì nhấn hình cái mặt nheo mắt lè lưỡi là phía bên kia biết ý mình liền. Ký hiệu là những quy ước được mã hóa mà ai nhìn vào cũng có thể hiểu với điều kiện là có chút kiến thức về các ký hiệu mà mình muốn xử dụng chẳng hạn như khi xài các Apps trong điện thoại thông minh hay khi đi thi lái xe.

Người Do Thái là dân tộc được Chúa chọn. Đối với họ Thiên Chúa là Đấng cai trị và dạy dỗ họ. Các vua chúa chỉ là những người thay mặt Thiên Chúa cầm quyền thôi. Nên nếu nhà vua bất trung với Thiên Chúa thì chính Ngài là người loại bỏ vị vua đó mà chọn một vị vua khác để cai trị dân của Ngài. Còn vai trò giáo huấn dạy dỗ dân Ngài thì Thiên Chúa dùng các tiên tri. Các tiên tri cũng là người được Thiên Chúa chọn. Do đó, nếu các tiên tri làm được các dấu lạ thì đó là ký hiệu cho biết Thiên Chúa ở cùng người đó. Vì thế, các tiên tri được gọi là «người của Thiên Chúa». Khi các tiên tri tiên báo về một điều gì thì lời tiên báo đó đều phải có kèm theo những dấu lạ để minh chứng cho lời mình nói, vì dấu lạ là ký hiệu để biết lời tiên báo đó có đến từ Thiên Chúa không.

Trong bài Phúc Âm Chúa Nhật tuần này, dù đám đông mấy ngàn người hôm trước vừa được ăn uống no nê bởi phép lạ mà Chúa Giê-su đã làm từ năm chiếc bánh và hai con cá, thế mà hôm nay họ lại chất vấn Ngài *«Vậy chính ông, ông làm được dấu lạ nào cho chúng tôi thấy để tin ông? Tổ tiên chúng tôi đã ăn manna trong sa mạc, như có lời chép rằng: người đã cho họ ăn bánh bởi trời.»* (Ga 6:30-31). Chúa Giê-su giải thích cho họ rằng bánh mà tổ tiên họ ăn không phải là 'dấu lạ'. Dấu lạ là việc Thiên Chúa giải phóng họ khỏi kiếp nô lệ bên Ai Cập. Manna chỉ đơn giản nói cho họ biết việc Thiên Chúa chăm sóc dân của Người thôi. Phép lạ hóa bánh ra nhiều cũng không phải là dấu lạ. Dấu lạ là chính Chúa Giê-su. Chúa Giê-su, Đấng được Chúa Cha gởi đến, mới là bánh từ trời thực thụ. Ngài là bánh sự sống. Khi ta đến với Ngài, ta sẽ không còn đói nữa. Khi ta tin ở Ngài, ta sẽ không còn khát nữa.

Lời Chúa Giê-su nói với đám đông dân Do Thái xưa, cũng là lời Chúa nói với chúng ta hôm nay. Như dân Do Thái xưa, chúng ta cũng thường hay đọc sai các dấu chỉ hay hiểu sai các phép lạ. Chúng ta thường chạy đến Chúa khi cuộc sống gặp khó khăn, nhưng khi lời cầu xin của chúng ta đã được đáp ứng, chúng ta lại dạt trôi xa Chúa. Rồi nghĩ rằng chúng ta có thể làm được mọi sự bởi chính chúng ta.

Người có đức tin thực thụ là người đặt cuộc đời của mình trong bàn tay Thiên Chúa. Hãy thưa: «Lạy Chúa, tự mình con không thể làm được mọi sự». Hãy thưa: «Lạy Chúa Giê-su, chính Chúa là bánh ban sự sống. Chính Chúa làm cho con no thỏa. Chính Chúa làm cho con đã khát».

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh